

LISA en de stokpoppetjes

© 2017 Loena Suzuki / Uitgeverij Mapini

ISBN 978 94 92561 077

NUR 280

Omslag en tekeningen: Yvonne Beurse

Vormgeving: Deul & Spanjaard, Groningen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever

www.mapini.nl

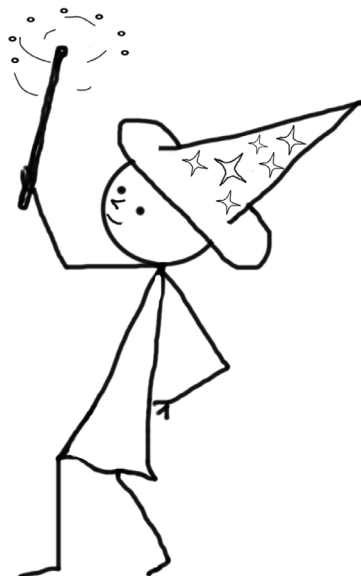
LISA en de stokpoppetjes

Loena Suzuki

UITGEVERIJ MAPINI

Pas op met wat je wenst.
Voor je het weet komen je wensen uit.
En dan zit je er mee.

Dit is Lisa

In een heel gewone stad, in een heel gewoon straatje met heel gewone huisjes, woont een heel gewoon meisje. Nou ja, dat zou ze wel willen, maar zo heel gewoon is ze nou ook weer niet.

Ze is eigenlijk heel bijzonder.
En dat vindt ze vreselijk.

Ze heet Lisa, dat is een heel gewone naam.

Haar vader en moeder zijn ook heel gewoon.

Haar vader is buschauffeur.

Elke morgen zet hij zijn pet schuin op zijn hoofd en dan stapt hij fluitend in zijn bus.

Daar rijdt hij de hele dag mee door de stad.

Haar moeder is verpleegster. Ze werkt in het grote ziekenhuis.

Soms gaat Lisa op de fiets naar school. Meestal brengt mama haar.

Lisa zit op haar stoel in de keuken en treuzelt met haar boterham.

Buiten hoort ze kinderen over straat fietsen.

Ze praten met elkaar en ze lachen. Zij zijn vrolijk en ze gaan graag naar school.

Lisa niet.

Ze moet zo vertrekken, anders komt ze te laat op school.

Maar ze heeft geen zin.

Ze kauwt nog een beetje op een stukje kaas.

Was ik maar gewoon, denkt ze.

Wat is er dan aan de hand met Lisa?

Eigenlijk niet zo veel.

Ze is niet groot voor haar leeftijd, maar ook niet klein.

Ze heeft een flinke bos bruine krullen.

Heel gewoon dus.

Haar kleren zijn ook heel gewoon.

Ze houdt van lezen en van zingen.

Net als iedereen.

Ze zou ook wel op een sport willen, net als alle andere kinderen uit haar klas.

Maar dat durft ze niet goed.

Want Lisa heeft iets vreemds.

Er is iets mis met haar huid.

De kinderen van haar klas pesten haar er vaak mee.

Vooral Anabel. De grootste pestkop van de klas.

‘Alien!’ zegt ze dan als ze langs Lisa loopt.

Of

‘Blieb blieb, are you from Mars?’

Lisa zou dan het liefst naar huis rennen.

De juf let wel op dat de anderen Lisa niet pesten.

Maar ze kan het niet altijd in de gaten houden.

En daardoor hoort Lisa er nooit echt bij.

Behalve bij gym dan.

Dan wordt ze altijd als eerste gekozen als ze een wedstrijd gaan doen.

Vooral bij hardlopen en voetbal.

Want dat kan ze goed.

De allereerste gymles was natuurlijk vreselijk.

Een hele dag en nacht had ze thuis boos lopen stampvoeten.

‘Ik ga niet naar gym! Nooit!’

Want dan zouden de andere kinderen haar natuurlijk uitlachen.

Zeker in dat duffe gypak met korte mouwen en een korte broek.

Nou, dat nooit!

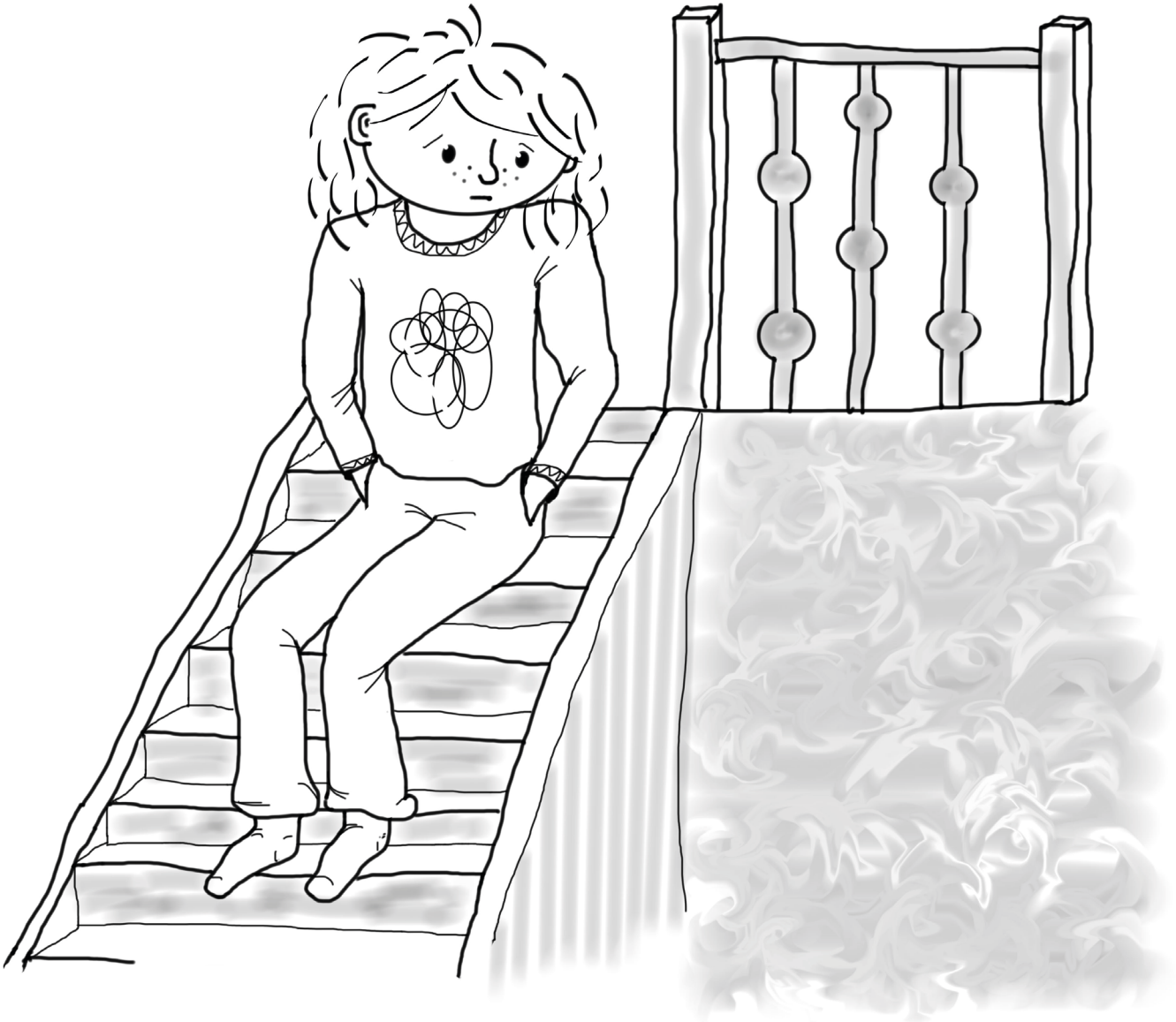
Maar de juf en haar moeder zetten door. Ze moest mee gymmen.

En toen bleek hoe goed ze kon gymmen, kwam dat wel goed.

Lisa kan namelijk keihard rennen.
Zo snel als de wind!
Voetballen kan ze ook, als de beste.
Ieder schot is raak en niemand kan haar bijhouden.
Maar alleen op school bij gym. Niet buiten school op een sportclub.
Dan zouden anderen haar zien. Kinderen en volwassenen die haar niet kennen.
Die zouden haar natuurlijk vreselijk uitlachen.
En pesten.
Dat nooit!
Nooit!
'Lisa!' roept haar moeder. 'We moeten naar school!'

Lisa's moeder staat ongeduldig bij de voordeur te wachten.
Ze heeft altijd haast.
Haast om op tijd naar haar werk te gaan.
Haast om Lisa op tijd naar school te brengen.
Haast om op tijd boodschappen te doen, voordat de winkels dicht gaan.
Haast om thuis te komen om de was buiten te kunnen hangen.
Een heel gewone moeder dus.
Langzaam staat Lisa op van haar stoel en draait zich om.
Ja, Lisa is een heel gewoon meisje dat kan je zo zien.
Op één ding na dan.

Lisa's huid is groen.

Mooi lichtgroen met donkergroene sproetjes.

Eigenlijk heel schattig, maar toch. Het is groen!

En dat is niet normaal.

Daarom wil Lisa niet graag naar school.

Daarom speelt ze nooit buiten.

Daarom durft ze niet op een sport en zeker niet op zwemles met allemaal vreemde kinderen.

Want dan zouden de andere kinderen haar uitlachen en pesten.

Dat begrijp je natuurlijk wel.

Op school

Lisa hoort haar moeder toeteren.

Die zit natuurlijk al in de auto ongeduldig te wachten.

Lisa pakt haar tas en een pakje brood van de keukentafel.

Dan gaat ze naar buiten. Ze stapt naast haar moeder in.

Meteen geeft haar moeder gas en scheurt de straat uit.

‘Nou ben ik toch weer laat door dat getreuzel,’ moppert Lisa’s moeder.

‘Mooi zo,’ denkt Lisa boos.

Bij school aangekomen stapt ze zo langzaam mogelijk uit de auto en sloft naar de ingang. Ook al kent iedereen Lisa, toch staren veel kinderen haar aan.

Lisa hoort ze ook fluisteren en giechelen als ze langs groepjes kinderen loopt.

Dat gaat natuurlijk over mij, denkt Lisa.

Iedereen lacht me altijd uit.

Lisa heeft ook geen vriendinnetjes.

Ze staat de hele pauze bij het hek, vlakbij de uitgang van het plein.

Dan verzint ze dat ze zomaar wegloopt.

Het hek uit, de wijde wereld in.

Ver weg naar een land waar mensen ook anders zijn.

En waar niemand om haar lacht.

Maar ze weet dat dat niet kan.

In de klas zit ze aan haar tafeltje en staart naar de sommen in haar rekenboek.

Stomme sommen.

Ze heeft meer zin om te tekenen.

Ze kan niet zo goed tekenen als Anabel uit haar klas, die tekent eenhoorns en prinsessen. Of zoals Robert, die tekent ridders met zwaarden die tegen elkaar vechten.

Nee, Lisa tekent het liefst stokpoppetjes.

Maar nu moet ze sommen maken.

Moeilijke sommen.

Lisa kijkt naar de cijfers.

Die cijfers lijken ook wel een beetje op stokpoppetjes, vindt ze.

Van de 4 maakt ze een heel stoer en sterk stokpoppetje en van de 10 maakt ze een stokpoppetje die er met een ei vandoor gaat.

‘Wat ben jij aan het doen, Lisa?’ klinkt ineens de stem van de juf vlakbij haar oor.

Ze kijkt Lisa streng aan.

‘Je hebt nog geen enkele som gemaakt,’ zegt ze boos.

De juf pakt het rekenboek van haar tafeltje.

‘Maar je hebt wel in je rekenboek zitten kliederen, Lisa. Blijf jij maar even zitten als de bel gaat!’

De kinderen in de klas giechelen.

Dat is nou echt Lisa.

Ook al moeten ze heel gewoon tegen haar doen, ze vinden haar toch vreemd.

Als de bel gaat rent iedereen de klas uit.

Vrolijk lachend en pratend.

Het is woensdagmiddag, lekker vrij.

Sommigen gaan naar paardrijles.

Andere kinderen gaan zwemmen.

Weer andere kinderen gaan tennissen of voetballen.

Niet Lisa.

Lisa blijft zitten.

De juf kijkt Lisa streng aan.

‘Je weet toch dat je niet in je boek mag kliederen, Lisa?’

Lisa zegt niets.

Natuurlijk weet ze dat wel. Stomme vraag.

‘Je moet echt beter je best doen met sommen maken.’

‘Toet Toet,’ horen ze ineens.

Het klinkt ongeduldig en gehaast.

Het is Lisa's moeder die voor de school staat.

Ze heeft haast.

Ze moet Lisa naar huis brengen en dan moet ze meteen naar de kapper.

En daarna moet ze zelf weer ook werken.

Ze heeft geen tijd om te wachten.

Ze drukt weer op de toeter.

'Is dat je moeder?' vraagt de juf.

Lisa knikt.

'Het lijkt wel of ze erg veel haast heeft. Ga dan maar, maar laat het niet weer gebeuren.'

'Goed juf,' mompelt Lisa en vlucht de klas uit.

Woensdagmiddag

Het is woensdagmiddag.

Lisa's moeder is naar de kapper.

Daarna moet ze boodschappen doen en dan weer naar haar werk.

Ze heeft een afspraak bij een nieuwe dokter in het ziekenhuis gemaakt. Een echte huidarts.

De dokter luistert naar de moeder van Lisa.

'Een interessant geval. Misschien een virus of een bacterie,' zegt hij.

Zou haar huid echt groen zijn? denkt de nieuwe dokter.

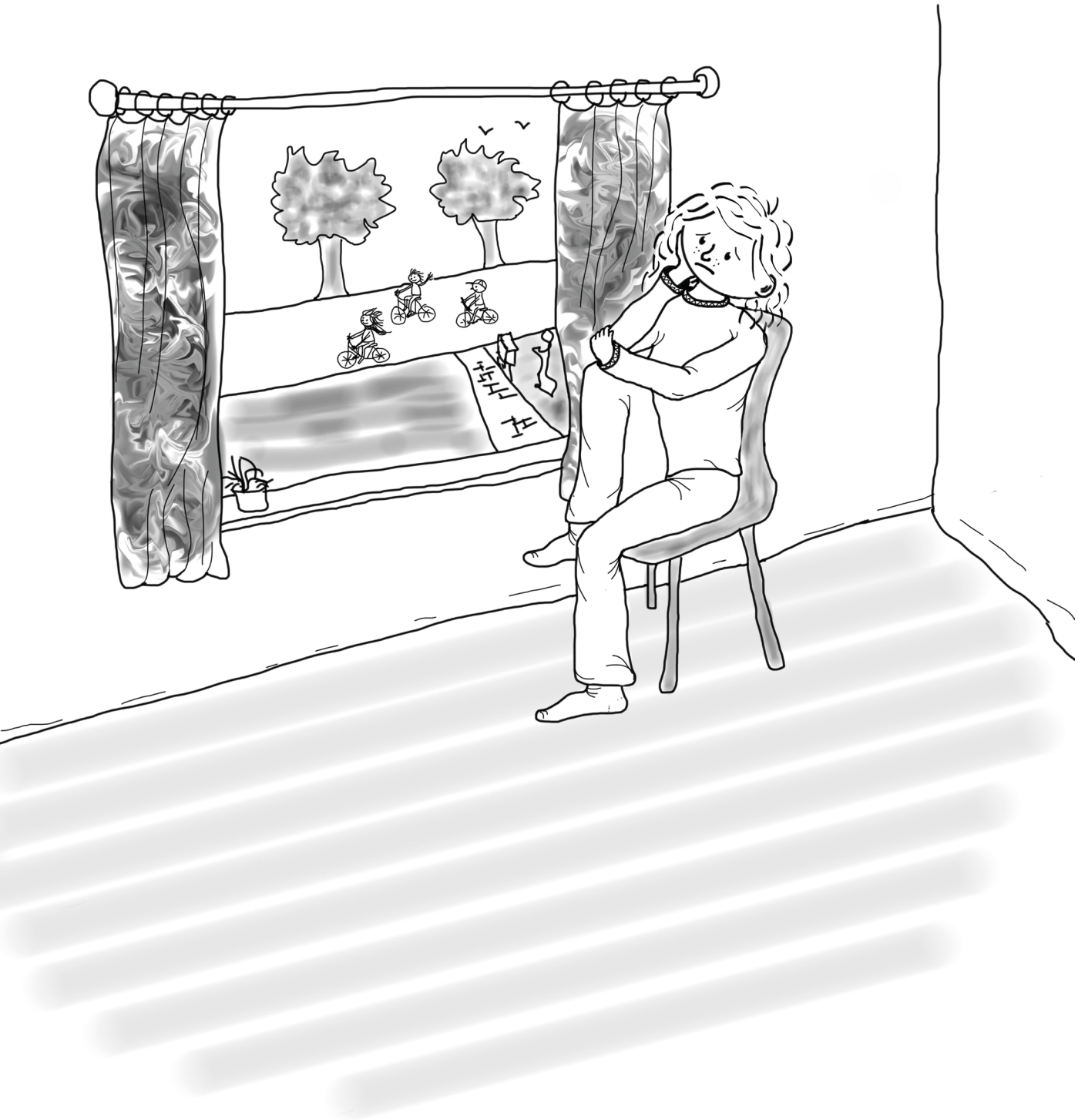
'Kunt u haar morgen meenemen naar het ziekenhuis? Dan kan ik haar onderzoeken.'

Dat spreken ze af.

Lisa is thuis en wacht op haar vader.
Ze zit in de keuken en speelt op haar Nintendo.
Saai. Ze klapt het ding dicht en kijkt naar buiten.
Het is te warm om buiten in de tuin te zitten.
Haar maag knort. Ze heeft honger.
In de keuken staan twee diepvriespizza's bij de magnetron te wachten tot haar vader thuiskomt.
Pizza's uit de magnetron kan hij wel klaarmaken.
Maar dat is dan ook wel het enige.
Oh ja, en frietjes bij de friettent op de hoek halen, dat kan hij ook goed.
Lisa vindt dat niet erg.
Ze houdt wel van pizza en van frietjes.
De juf zal wel vinden dat ze niet gezond eten, maar wat heeft de juf daar mee te maken?

Ze kijkt door het raam naar buiten.
Over de straat fietsen Anabel en Floor langs.
Ze hebben een rugzak bij zich. Ze gaan naar de gym.
Even later fietsen Robert en Lars voorbij, zij gaan naar de voetbal.
Dat lijkt Lisa ook wel wat.
Eigenlijk zou ze nog liever op voetbal willen dan op gym.
Maar ja, gym is voor meisjes en voetbal voor jongens.
Dat zegt haar moeder altijd, maar wat maakt het uit welke sport je doet?
Als je het maar leuk vindt.

Ze doet haar ogen dicht en ziet zichzelf over het grote voetbalveld rennen.

Ze heeft een bal aan haar voeten en haalt keihard uit.

De bal vliegt in het doel.

Iedereen staat te juichen.

Het publiek klapt tot ze pijn in hun handen hebben.

Wat een doelpunt!

Als Lisa haar ogen weer opendoet is de straat leeg.

Leeg en stil.

Ze voelt zich alleen.

‘Wat maakt het uit dat je anders bent,’ zegt haar vader weleens. ‘Als je wilt kan je toch gewoon naar de gym of zelfs naar voetbal?’

Lisa geeft dan geen antwoord.

Vaders begrijpen nooit iets.

Ze maakt een tekening van voetballende stokpoppetjes.

De keeper hangt in de lucht, maar de bal is buiten zijn bereik.

Langs de zijlijn staat het publiek te juichen.

‘1 – 0’ schrijft ze erbij.

Een stokpoppetje is heel makkelijk te tekenen.

Een stokje als lijf, een rondje als hoofd en twee stokjes voor de armen en nog twee voor de benen.

Je kan ze makkelijk versieren met lang haar of met een hamer in hun hand.

Voetballend of hardlopend, wat je maar wil.

Dan klapt de achterdeur open en dicht.

Haar vader komt vrolijk fluitend de keuken in.

Hij ziet de twee pizza's liggen.

‘Ha, mijn specialiteit,’ zegt hij tevreden. ‘Pizza uit de magnetron. Tjonge, het is wel warm vandaag hoor.

We zouden die pizza ook niet op kunnen warmen.

Knabbelen we hem zo wel op. Lekker fris.’

‘Juk,’ rilt Lisa, ‘pizza-ijs, dat nooit.’

Ze eten de pizza aan de keukentafel terwijl Lisa stokpoppetjes tekent.

Gewoon op het tafelzeil.

Ze maken grapjes en verzinnen de gekste stokpoppetjes.

Langzaam wordt het donker buiten, maar binnen is het gezellig.

Dan komt Lisa's moeder thuis.

‘Tjonge Lisa, zo laat nog op? Gauw naar je bed. Morgen kom je mee naar het ziekenhuis. Dan zoeken we de nieuwe dokter op. Hij is huidarts en hij wil je graag zien. Misschien kan hij je wel helpen.’

‘Dat ik een normale huid krijg?’ zegt Lisa blij.

Want dat wil ze het liefst van alles.

‘Wie weet,’ zegt haar moeder.

Lisa verdwijnt naar haar kamer en duikt in haar bed.

Voor ze in slaap valt, hoort ze haar vader en moeder nog praten.

Of is het kibbelen?

Een diepe bromstem zegt: 'Waarom moet ze nu weer naar een dokter?'

'Misschien kan hij haar helpen,' antwoordt mama.

'Er mankeert haar niets, er zijn kinderen met ergere ziektes, die kan hij beter helpen.'

'Toe nou, zij wil dat zelf toch ook graag, een gewoon kind zijn dat er gewoon uit ziet?'

'Ze is goed zoals ze is, vind ik,' zegt papa.

Maar vaders begrijpen natuurlijk nooit iets.